ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Δ'

Καὶ εἰσῆλθεν εἴς τινα μακρὰν καὶ εὐρείαν ὁδόν, ὅπου καταστήματά τινα ἔμενον εἰσέτι ἀνοικτά. Ὑπὸ τὸ φῶς φανοῦ τινος διέκρινε τὴν εἴσοδον ξενοδοχείου καὶ ἐπὶ ταύτης τὴν εἰκόνα μέλανος ἀετοῦ.

— Καὶ πάλιν μαῦρος ἀετός, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν βλάπτει.... ἂς εἰσέλθωμεν.

Καὶ εἰσῆλθε.

— Παιδί, ἕνα δωμάτιον καὶ ἕνα καλὸ κρεββάτι, ἐφώνησεν ἀπὸ τοῦ προδόμου.

Ὑπηρέτης ἄφωνος, φορῶν λευκὸν σκοῦφον, ὑπνοβατῶν μᾶλλον ἢ ἔξυπνος, τὸν εἰσήγαγεν εἴς τι δωμάτιον, ἔθεσε τὸ φῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξῆλθε.

— Ἰδού, εἶπεν ὁ κύριος Χάης, πῶς ὑποδέχονται τοὺς ὁδοιπόρους οἵτινες δὲν ἔχουσι ἐξωτερικὸν μεγάλου κυρίου. Ἔπειτα ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε ἕνα μικρὸν δέμα.

Μετὰ τὴν μελαγχολικὴν ταύτην σκέψιν, ἐξεδύθη βραδέως καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὴν κλίνην του, ὡς θὰ ἐβυθίζετό τις εἰς δροσερὸν λουτρόν.

Ὁ ἐλαφρός, ὡς αἱ ἀποσκευαί του, ὕπνος τοῦ καλλιτέχνου ἀνεπλήρωσε τὴν ἀϋπνίαν του, ἀνέκτησε δὲ δι' αὐτοῦ τὴν γαλήνην, τὸ μειδίαμα καὶ τὰ μαγευτικὰ ὄνειρά του.

Ὁ ἥλιος καὶ ὁ κύριος Χάης ἀφυπνίζοντο ταὐτοχρόνως ὡς εἰ εἶχον κοιμηθῆ ἐν τῇ αὐτῇ κλίνῃ.

Ὁ κύριος Χάης ἐσήμανε τὸν κώδωνα. Ὁ ὑπηρέτης ἀνῆλθε καὶ εἶδε πίπτον πρὸ τῶν ποδῶν του ἀργυροῦν τάλληρον μὲ τὴν φράσιν·

— Πάρε γιὰ τὸ δωμάτιο καὶ γιὰ τὸν κόπον σου.

Καὶ ὁ κυνηγὸς κατῆλθε βραδέως τὴν κλίμακα κρατῶν ὑπὸ μάλης τὸ ὅπλον του.

— Ὦ διάβολε! εἶπεν ὁ κύριος Χάης, ἡ Τουλὼν ἔχει ὡραίους δρόμους. Ἂν εἶχα καιρὸν θὰ ἐπήγαινα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν ναύσταθμον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναχωρήσω ἀμέσως διὰ νὰ φθάσω τοὐλάχιστον εἰς Μασσαλίαν τὸ ἑσπέρας.

Καὶ φθὰς εἴς τινα πλατεῖαν ἔνθα ἐσταθμευον αἱ ἄμαξαι, ἠρώτησεν ἂν ἀνεχώρει ὄχημα διὰ Μασσαλίαν.

Εἷς τῶν ἀμαξηλατῶν τῷ ἀπήντησε καταφατικῶς διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ τῷ ἔδειξε τὸ ὄχημά του, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τρεῖς ἄλλοι ὁδοιπόροι ἀνέμενον τὸν τέταρτον.

— Θὰ φύγωμεν ἀμέσως; ἠρώτησεν ὁ κύριος Χάης.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἀπήντησε καὶ αὖθις καταφατικῶς διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

— Ἀ! εἶπεν ὁ κύριος Χάης λαμβάνων τὴν θέσιν του ἐν τῷ ὀχήματι, ἐτελείωσε τέλος πάντων. Τὰ πάντα ἀπὸ χθὲς βαδίζουσι κατ' εὐχήν. Ἦτο καιρὸς πλέον.

Καὶ ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς τοὺς τρεῖς συνοδοιπόρους του, οἵτινες ἐκάθηντο ἄφωνοι. Τὸ ὄχημα ἔτρεχε δρομαίως.

Ὁ κύριος Χάης στενοχωρούμενος διὰ τὴν βαθεῖαν ταύτην σιωπὴν ἀπεπειράθη πολλάκις νὰ συνάψῃ συνομιλίαν λέγων:

«Τρέχομεν πολὺ καλὰ» ἢ «ὁ καιρὸς εἶναι θαυμάσιος» ἢ «καλλίτερα εἶναι ἐδῶ παρὰ 'στὴ θάλασσα».

Ὅλαι ὅμως αὗται αἱ ἐπιφωνήσεις τοῦ ἦσαν μάταιαι. Ἔπρεπε νὰ ἀποταθῇ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν σκοπόν.

Στραφεὶς λοιπὸν πρὸς τὸν παρακείμενόν του:

— Γνωρίζετε, κύριε, εἶπεν, ἂν θὰ φθάσωμεν ἐνωρίς;

— Alle venti tre (εἰς τὰς εἴκοσι τρεῖς) εἶπεν ὁ γείτων.

— Alle venti tre... Ὁ κύριος εἶναι, Ἰταλός; Signor Italiano?

— Signor si. (Μάλιστα, κύριε).

— Ἀπὸ τὴν Νίκαιαν;

— Di Firenze... Florence.

— Ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν! διάβολε, πολὺ ἀπεμακρύνθητε ἀπὸ τὴν πατρίδα σας!... Καὶ σεῖς, κύριε, συγγνώμην, μοὶ φαίνεται ὅτι σᾶς ἔχω ἰδεῖ καὶ ἄλλοτε... δὲν εἴσθε ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν;

— Signor... no... di Livorno.

— Ἀ! εἴσθε ἀπὸ τὴν Λιβόρνον. Δὲν γνωρίζω τὴν Λιβόρνον...

Εἶτα λαβὼν τὸν λόγον ὁ τέταρτος ὁδοιπόρος·

— Io sono di Pisa, εἶπεν, (εἶμαι ἐκ Πίσσης).

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Χάης γελῶν, τρεῖς Ἰταλοὶ καὶ ἕνας Γάλλος.

— Ὁμιλῶ ὀλίγον τὴν γαλλικήν, εἶπεν ὁ ἐκ Πίζης ὁδοιπόρος.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Χάης. Ἐννοῶ καὶ ἐγὼ τὰ ἰταλικά, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ μιλήσω. Ἂν δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ κατά τι ὠφέλιμος, κύριε, εἰς Μασσαλίαν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ μὲ λησμονήσητε.

— Εἴσθε πολὺ εὐγενής.

— Τώρα εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω εἰς πόσον δύσκολον θέσιν εὑρίσκεται κανεὶς εἰς ξένον τόπον. Δὲν ἔχετε ἰδεῖ ἄλλοτε τὴν Μασσαλίαν;

— Ὄχι, κύριε.

— Τότε θὰ ἰδῆτε μίαν πολὺ ὡραίαν πόλιν. Εἶναι πολὺ καλλιτέρα τῆς Τουλῶνος... Καὶ πηγαίνετε εἰς Μασσαλίαν δι' ἐμπορικάς σας ὑποθέσεις;

— Δὲν πηγαίνω εἰς Μασσαλίαν... ἀλλ' εἰς Φλωρεντίαν.

— Ἐννοῶ, πηγαίνετε νὰ ἀποβιβασθῆτε εἰς Μασσαλίαν διὰ Φλωρεντίαν.

— Ὄχι, ὄχι, πηγαίνω εἰς Φλωρεντίαν.

— Διὰ θαλάσσης;

— Ὄχι.

— Φοβεῖσθε τὴν θάλασσαν;

— Ὄχι.

— Οὔτε τοὺς Ἄγγλους;

— Τοὺς Ἄγγλους, ἀλλά, κύριε, δὲν σᾶς ἐννοῶ... σᾶς λέγω ὅτι πηγαίνω εἰς Φλωρεντίαν μετὰ τῶν δύω αὐτῶν κυρίων.

— Καὶ οἱ δύω κύριοι πηγαίνουσιν ἐπίσης εἰς Φλωρεντίαν; Θὰ χρειασθῆτε τοὐλάχιστον δέκα ἡμερῶν δρόμον.

— Ὦ! οἱ Γάλλοι ἀγαπῶσι πάντοτε νὰ ἀστείζωνται... Δέκα ἡμέρας! ἡμεῖς ἐλπίζομεν νὰ φθάσωμεν ἀπόψε.

— Εἰς Φλωρεντίαν;

— Μαλιστα.

— Μὲ αὐτὴν τὴν ἅμαξαν; εἶπεν ἔντρομος ὁ κύριος Χάης.

— Μάλιστα, μὲ αὐτὴν τὴν ἅμαξαν.

— Καὶ θὰ περάσετε ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν;

— E che diavolo Marsiglia.

— Ἀλλὰ τώρα ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε;

— Ἀπὸ τὴν Λιβόρνον, ὅπως καὶ σεῖς...

— Ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Λιβόρνον; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Χάης μετὰ τόνου ἀνηκούστου.

— Eh! diavolo! πῶς ὀνομάζετε σεῖς τὴν πόλιν τὴν ὁποίαν ἀφήκαμεν σήμερον τὸ πρωί.

— Τουλών! διότι εἰς Τουλὼν ἀπεβιβάσθην χθὲς τὸ ἑσπέρας.

Ὁ κάτοικος τῆς Πίσσης καὶ οἱ δύω συνοδοιπόροι του ἤρξαντο καγχάζοντες, ἐνῷ ὁ κύριος Χάης τοὺς παρετήρει μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας.

— Μὲ στιγμή, μὲ στιγμή! ἐφώνησεν ὁ κύριος Χάης. Αἴ! Αἴ! ἀμαξηλάτη... ὁδηγέ... μήπως 'πῆρα ἄλλο ἀμάξι ἀντ' ἄλλου... ὁδηγέ!...

Ὁ ὁδηγὸς σταματήσας τοὺς ἵππους του, κατῆλθε τῆς θέσεώς του καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Ποῦ μὲ πᾶς, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Χάης· dove andate! dove camminate?

— Εἰς Φλωρεντίαν, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγὸς ἰταλιστί.

— Εἰς Φλωρεντίαν! μὲ ἐμπαίζεις λοιπόν! κατέβασέ με γρήγορα εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον, ἐκεῖ κάτω. Νομίζω ὅτι εἶναι τὸ Bausset... Νά, πάρε πέντε φράγκα... Θὰ ὑπάγω πεζὸς εἰς Μασσαλίαν.

— Καὶ πάλιν φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσα! εἶπεν ὁ κυνηγός, ἀνοίγων τὴν θύραν οἰνοπωλείου τινος. Παιδί, νερὸ καὶ μπίρα!

Ὡραία καὶ δροσερὰ νεᾶνις ἐνεφανίσθη μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη.

— Non c'è birra (δὲν ἔχει ζῦθον), εἶπε.

— Μὰ τί διαβολο! ὅλοι Ἰταλοὶ εἶναι ἐδῶ πέρα! εἶπεν ὁ κύριος Χάης. Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ χωρίον; Il nome di quel villaggio!

— Ponte d'Era.

— Δὲν εἶναι τὸ Bausset;

— Ponte d'Era, ἐπανέλαβεν ἡ οἰνοπῶλις.

— Δὲν εἶχα ἄλλοτε ἀκούσει αὐτὸ τὸ χωρίον καὶ μετὰ τὸ Ponte d'Era, τί εἶναι;... Τὸ Bausset;

— Dopo Ponte d'Era, Empoli.

— Καὶ μετὰ τὸ Empoli;.. τὸ Bausset;...

— Firenze..

[Ἕπεται συνέχεια].

Petit-Manole.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΘ.